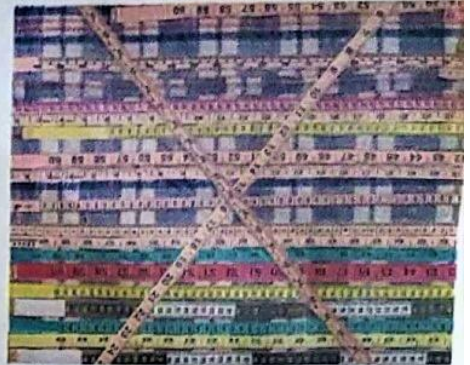

"נודדים בהק"ק", 2022

"רסיסים", 2010-2022

"עופפים", 2017-2022

אורזת לבד

אחרי כשלושה עשורים אתי אברג'ל עוזבת את הסטודיו שלה בירושלים וחוזרת לצפון שבו גדלה. "אם תעירו" היא תערוכת פרידה שכדאי מאוד לבקר בה

"עופפים", 2017-2022

אסתטיקה פמיניסטית מורחבת לתוך אסתטיקה מערבית, בלי רעש וצלצולים. מהחלל נמתח ככל דק שמרחף מעל העבודות בחללים שלמטה, כמו אומה, דבר תלוי בדבר ודבר מוליד לדבר רע"י שישוק דממת הקובייה הלבנה שבמויאון הם ציר ולא קצוות די כוטימיים. כשיטוטים, באריות, בפיסול ובהצבות אברג'ל מראה כיצד הם, השוק והרחוב, המחיאון והאמנות, מיינים זה את זה. המכ"ח חולים הוליים אולי לא יצליחו לצייר "כמו שצריך", אבל הם בה חלטי יכולים להיות מפותלים לכ"י די מניפה מרהיבה. ציורים ותבליטים לפי מיטב מסורת המר" פשט הגיאומטרי אפשר ליצור גם מסיכות ביטחון ומצנצנים.

"אם תעירו" נעלת את הפרק הארוך והמשמעותי בבינוגרפיה של אברג'ל כאקט פרידה מרחיב מעיר מורכבת כמו המסלולים שהיא משרשטת. מי שמכיר את הקריירה הייחודית שלה יודע לזהות את המרכיבים, את השפה, הסמלים ומקורות ההשראה. מי שיפגוש בהם לראשונה ירצה לע"י קוב אחרי אברג'ל לתחנה הבאה.

גיאומטרי וגם אקספרסיבי, מר"י חות מברשת של צבעות בניין ומ"י פות אסטרונוגיות, קבליות וטופוגרפיות. הגרייה הרשת המר"י מתקדם, מתעקם, מתעקם ומסתבך בציורים. פעם המסלול שכלול, פעם קווי חווית, כמו התנועה במרחבים אורגניים, כר"י חובות, בניינים, שוקים וסמ"י טאות. זה העולם שבו אברג'ל מתנהלת וכפי שאפשר לראות זו גם מאטפורה וגם מציאות חומרית קונקרטיה. המלבנים הלבנים בציורים, חלקם פתוחים לרווחה וחלקם מסורגים, הם הדלתות והחלונות שדרכם היא, החפצים והדימויים שליטה והאור מה"י חללים שבהם פעלה.

אותה רשת מככבת גם בחלק השלישי של התערוכה שמוצג בקומה העליונה. קירות החלל הקטן מכוסים ביריעות הסינת"י טיות הצבעוניות שמהם עשויות בשוקים. כעוד בארגו הגדול ל"י טה עולמה החומרי דחוס ומפוסל, כאן הוא מסודר, חשוף ומצנצן במלוא הדרו העממי והוול"י תוך הסדר ההיסטוריה והפרוד"י רות המושגיות השכלתניות של האמנות הנבונה אברג'ל שורת את סלט החומרים הווליים של השיטוטים בשוק ובתנויות הסיד"י קית: קוביות משחק, מדבקות, כפי"י תורים, חוטים ופיסות בד.

"שרבים", 1985-2022 צילום: שלמה לטרי

בוקעים דיות אדומה של מכול"י צינור ירוק, דלי תבול – להוכי"י שכל זאת קומפוזיציה. בכל זאת הפואטיקה הייחודית של אברג'ל היא זאת שעכשיו תגדוד לתחנה הבאה.

נודדים הם פרקטיקה מרכזית בחיים ובאמנות של אברג'ל. כאלים הסמוך ציורי שחור לכן גדולים פרשים את מערכי התגר"י עה ואת תבניות החללים שבהם פעלה. על הבדים האנכיים האור"י כים מצטלבות כמה שפות חור"י תיות: רישום, שרטוט, מופשט

לסדר, בין סדרתיות ליחודיות שבלוויים את יצירתה זה כמה עשורים. כעוד שדושאן נטק כ-1941 אסטרטיגיה של שכפול, קטלוג, הקטנה וצמצום כדי לאר"י נן מעין מוויאון כומן שהעולם היה שר"י במלחמה הוא הפליג לדרום אמריקה, אברג'ל בחרת להשאיר הכל בגדול טבעי, לדחוס, לצפות, לצפות כנגם, לערום. לא לבחור"י כמיות, לא הדימות. אינספור עפ"י רונות, סרטי מדידה, מכרשות, רשתות, סלים וקופסאות, אופניים וסולם. פה ושם מתוך הלבון

בלעד חלצר

יקור בסטודיו של אמן היתה עד לפני כעשור פעולה מאוד אינטימית וייחודית. לסטודיו הגיעו מעט קולנות, אור"י רות, אספנים וזהו אבל בשנים האחרונות פסטיבלי סטודיו פתוח, סופי שבוע של מכירות ומדיניות דלת פתוחה פיזור את ענני העמ"י מות הקסמה שריחפו מעל חללי העבודה. אנחנו יודעים מה נמצא בהם. עבודות בשלבים שונים של נכודה. משטחים רווי צבע, כלי זינים ומשונים, פינת קפה, ספת יביצה, ספרייה קטנה, ואולי איוה קבוק אלכחול ומאפורה.

עכשיו, אחרי קרוב לשלושה שורים, אתי אברג'ל עוזבת את סטודיו שלה בירושלים וחוזרת לצפון שבו גדלה. או מה עשים עם ל"י מה שנערם שם בסטודיו במשך זשנים? מה עשים עם הכלים, הבדלים, השברים, הקרעים, הב"י דים והניירות, עם כל מה שנאסף העלה אבק, עם הויכוחים והספ"י ציפיות של אוכייקטים ודבויים כהקשר של מקום זמ"מרתב?

המלבנים הלבנים בציורים, חלקם פתוחים לרווחה וחלקם מסורגים, הם הדלתות והחלונות שדרכם היא, החפצים והדימויים שליטה והאור הארצישראל הבוהק נכנסו ויצאו מהחללים שבהם פעלה

עשים את "אם תעירו" תערו"י כתי פרידה מהסטודיו, מעיר ומחצי חיים. עשים מיצב, ציורי ענק ופי"י סלים, עשים מה שאמנית עושה. ממשיכים, עם מכט חצוי, לפנים ולאחור אף שפיות הסטודיו היה נותר ארו חלל, מרצע שהוצג כ"י צירה התרחש הקסם, לאורך העיסטוריה אמנים הצינו אותה, מעיקר בציורים ומאו המצאתו, גם צילום. ומברנט, קורב, מונה, אן גוך, מאטיס ורכים אחרים הד"י ינו. את הציבור להציג לקודש צילום. ורהול הפר את הסטר"י פקטורי למעודן, אולפן קול"י ע ומויקה, ומקום מפגש לכל"י מי ומי דאג שהכל יתעה. אבל"י ביגל בחרת מסלול אחר. כמו

אתי אברג'ל – "אם תעירו", אגרות: תמר פיסאן-ניינברג, הלריה החזשה – סדנאות האמנים, איצטדיון טדי ירושלים, ראשון, שני, רביעי ושישי 10:00-14:00, שלישי וחמישי 10:00-19:00, טו 31.5